

ԵՐԳ

ՏԵԱՌՆ ՆԵՐՍԻՍԻ ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍԻ
ՈՂԲԵՐԳՈՒԹԻՒՆ ԱՆՁԻՆ ԶՂՋԱՑԵԼՈՅ

ԵՒ

ԲՈՂՈՔ ԻԻՐԱՔԱՆՁԻՐՈՑ ԴԻՄԻ
ԽՈՍՏՈՎԱՆԱԲԱՐ

(ՅԱԽԱՐՑ ԻԻՐԱՔԱՆՁԻՐ ՏԱՆ ԴՊԻՐՔՆ ԵՂԱՆԱԿԵՆ ԵՐԻՑՍ՝
ՏԷՐ ՈՂՈՐՄԵԱ. ՏԷՐ ՈՂՈՐՄԵԱ. ՏԷՐ ՈՂՈՐՄԵԱ.)

Աշխարհ ամենայն, առ իս նայեցեալ,
ախտակից լերո՛ւք:
Բանամ զշրթունս, բարբառիմ զլեզուսս,
բողոքեմ զանձնէս:

Գող եղէ մեղաց, գտող կորստեան,
գուք ինձ փորեցի:
Դաւեցի զանձն իմ, դաւանանցի,
դարան գործեցի:

Երբեմն էի լոյս, և այժմ եմ խաւար
և ստուեր մահու:
Զիա՞րդ պատմեցից զթի մեղաց իմոց,
զի բազում եմ յոյժ:

Էրկինք և երկիր, եկա՛յք, ողբացէ՛ք,
եղկելի զանձն իմ:
Ընտրեցի զչարն, ընկալայ կամաւ
զհոյս մեղաց:

Թաթախմ տղմով, թաթախմ ի մեղս,
թոթափիլ չկարեմ:
Ժանտ ախտի լցեալ, ժահահոտ եղէ
ժամանակս բազումս:

Ի բաց մեկնեցայ ի սուրբ խորհրդոց,
ի բարեաց գործոց:
Լաւ վարկաւ անձն իմ լուսոյն հեռանալ,
լինել ընդ խաւար:

Խորհուրդըք չարին խաբեն զհոգիս
խորատոյժ առնեն,
Ծածկեն անդնոօք, ծիծաղին զլորմամբս,
ծանակ զիս առնեն:

Կամաւ կորացայ, կարկամեալ անձամբ,
կանգնիլ ո՛չ կարեմ:
Հուր մեղաց կիզող հրդեհեաց որ յիս՝
հոգևոր բարիս:

Ձաղկեցայ մեղօք, ձաղեցին տեսողքն.
ձանձրացաւ հոգիս:
Ղեղի դառնութեան ղօղեալ ի սիրտ իմ,
ղամբար իմ շիջաւ:

Ճաշակմամբ մեղաց ճաշեցի զմահ,
ճոխս աղքատացայ:
Մեռեալ եմ հոգովս, մոլորեալ մտօքս,
միայն կամ մարմնովս:

Յորոգայք մահու յորտողին անկայ.
յաղթեցայ յաղտից:
Նետից թշնամունցն նշաւակ եղէ,
նոր միշտ խոցոտիմ:

Ծորջ պատեալ զինն շունք բազումք եղեն,
շաղախին արեամբս:
Որս եղէ չարին, ոռկանաւ մեղաց
որսացաւ անձն իմ:

Չարաչար վշտօք չարչարի անձն իմ.
չունիմ դադարումն:
Պարտապան գտայ պարտոց լանցանաց
պարտեալս ի մեղաց:

Ջանամ զղջանալ, ջերանիմ դարձեալ,
ջեռնում հրով մեղաց:

Ռաբբի կոչեցայ, ոսկայ անուանիմ
ոսմկական վարուքս:

Սիրով ցանկութեան, սաստիկ բարկու-
թեամբ
սիրտ իմ խոցեալ է:
Վիրօք լանցանաց վշտանայ հոգիս.

Տիրեցին ինձ չարք, տարագիր հանին
տիրական գրկացն:
Րաբունուն բարոյ թախճական ձայնին
րոտինս ո՛չ լուայ:

Ցանկութիւն չարեաց ցանկալի դիմօք
ցաւեցոյց զաչս իմ:
Իիրաքանչիւրոց լիւսմամբ խոռն ակտից
լիծեալ է հոգիս.

Փոյթացի՛ր, անձն իմ, փախչիլ ի չարեաց,
փափագիլ բարեաց:
Քեզ միշտ մերձ ծանիր քուն մահու եղեալ,
քննող դատաւոր:

Սուրբ Աստուածածնին բարեխօսութեամբ
Յիշեա՛, Տէ՛ր, և ողորմեա՛:

ԱՇԽԱՐՀ ԱՄԵՆԱՅՆ

Ա. Թո՛ղ աշխարհ ամեն նայելով ինձի՝
կարեկցի ինձմեն.

Բ. Ծորթերս կշարժեմ որ լեզվովս բողոք
բառնամ անձիս դեմ.

Գ. Մեղքի գող մ'եմ, ո՛վ, կորուստս գտա
գութ մը փորելով.

Դ. Դաւ դրի ինձի, ու խարդալանքով
թակարդ լարեցի.

Ե. Լույս էի երբեմն, ու հիմա մահւման
սովերին մեջ եմ.

Զ. Ի՞նչպէս պատմեմ ես մեղքերս բազմա-
թիւ,
մեղքերս պեսպես.

Է. Երկինք և երկիր, եկե՛ք ողբացեք,
անձս ակառակիր.

Ը. Չարն սեպեցի լալ, ու մեղքերն ամեն
հանձն առի կամալ.

Թ. Անոնց մեջ թալալ՝ տիղմով թաթախւած՝
հնար չէ ինձ դուրս գալ.

Ժ. Երկար միջոցի ակառով ես լցւած՝
ժանոտ հոտ բուրեցի,

Ի. Մեկդի ես ըրի անքիծ խորհուրդներն
ու գործերն բարի.

Լ. Ուզելով անշեջ լույսեն հեռանալ՝
մնացի մութին մեջ.

Խ. Երբ հոգիս խաբւած չար խորհուրդներե՛
կսուզվի անդարձ

Ծ. Անդունդներն ի վար, վրաս կխնդան
ծաղրելու համար.

Կ. Կամալ կորացած՝ չե՛մ կրնար կանգնիլ,
կարկամ ու հոգած.

Ղ. Մեղքի կրակն էր որ ալրեց իմ բոլոր
բարիքս հոգևոր.

Ձ. Մեղքը ձաղկեց զիս. տեսնողն ալպանեց,
ձանձրացաւ հոգիս.

Ղ. Լեղին դառնաջուր սիրտս ողողելով՝
նրագիս մարեց հուր:

Ճ. Մեղքն ու մահն անջատ ճաշակելով
ճոխս՝

Մ. Հոգիս անկենդան ու միտքս է մոլար,
Մարմնով կամ միայն.

- Յ. Ցանցը մեղսամած ինկա որսողին,
ախտերով ընկնված.
- Ն. Նշավակ դրված թշնամվուն նետին՝
կտոնեմ մոր հարված.
- Ծ. Ծուներուն ոհմակ միշտ կշաղախի
արյունովս անհագ.
- Ո. Չարին որս եղա, մեղքի ոտկանով
անձս որսաց նա.
- Չ. Վիշտեր չարաչար զիս կտագնապեն
ու չունիմ դադար.
- Պ. Մեծ հանցավորի պատժովն ես ինկած
մեղքերու գերի.
- Ջ. Կշանամ զղջալ, բայց կիրքի կրակով
կախտանամ դարձյալ.
- Ռ. Ռաբբի կոչվեցա, ալ վարքս է ոամիկ,
անունս է ոակա.
- Ս. Բարկության բոցեն վառված ցանկո-
թյունք սիրտս կխոցեն.

- Վ. Հանցանքի վերքեր ցալ կուտամ հոգ-
վույս, ծուռ կուգամ վար վեր.
- Տ. Չարերն կգրկեն վրաս տիրելով՝
զիս Տիրոջ զարկեն.
- Ր. Րաբունկուն բարի գվարթարար ձայնին
ականջ ես չդրի.
- Ց. Ցանկություններ սին ցանկալի տեսքով
աչքերս ցավցուցին.
- Ի. Ու բազմապիսի ախտերու հյուսքով
հոգիս կհյուծի.
- Փ. Անձն իմ, փութա՛ ալ չարիքեն փախչիլ,
բարիին ցանկալ.
- Ք. Մահվան քունդ երբ գա՛ քեզի մոտ գիտ-
ցիր դատավորն անմահ:
- ԵՂԻԾԵ ԵՊՍ. ԴՈՒՐՅԱՆ

Իզմիր

(«Լոյս» շաբաթաթերթ, 1905 թ., էջ 206):

